Uit: Louis Paul Boon, Brussel een oerwoud, 1946

De meeting

Gij die gezien hebt dat Brussel, België, Europa, DE WERELD een oerwoud is waar men in hinderlaag ligt om elkander – alhoewel zeer beleefd – te bespringen en de strot af te bijten, om de eerste, de rijkste, de meeste-met-decoraties- overladene te zijn, om te vleien, wie hoger staat en te trappen wie achteraan komt, om zich rijk te moorden en de lijken op te peuzelen en de afgeknaagde beentjes in het gelaat van de werkman te smijten, om dezen die van honger omkomen een vuil luizenbed en een zure boterham met veel ceremonie aan te bieden – maar ook daar nog veel aan te verdienen en zich verder met een schijnheilig gezicht te beroepen op GOD-DEN-HEER – gij die rondloopt en u met de wanhoop afvraagt wanneer daar toch eens een eind zal aan komen, en die honger en dorst hebt naar rechtvaardigheid (…), gij die dat alles gezien hebt: komt ook eens naar de meeting waar de zaal rood rood rood is van de vlaggen en het volk bij elkander staat lijk in een kerk van de nieuwe tijd.
Dan komt de muziek binnen, al spelende de Internationale, en de man die professor is aan de universiteit pakt zijn hoed af, en de man die stoker is, of machinist, pakt zijn muts met de blinkende pet af, en de man die door het noodlot van het oerwoud niets is – een nul, een zero – pakt zijn kleine vuile alpin af, en het kleine meisje dat met erwten leurt en een rode strik in het haar heeft, zet haar korf neer, en allen steken de vuist op.